

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Tary István.

Felesleges mondani, hogy e név viselője a csongrádmegyei tiszántuli járás főszolgabírája. Felesleges arról is szót emelni, hogy ő töröl metszett magyar ember, ki az ország legmagyarabb megyéjében Csongrádon született, sarja egy régi, — minden ízében — magyar családnak.

De azt már nem felesleges hangsúlyozni — bár mindenki tudja is, — hogy mit hozott magával járásába, melynek élén csak két éve áll.

A midőn nevét lapunk homlokzatára irtuk, nem czélunk őt a dicséret muló virágaival lehalmozni, ettől tartózkodunk, mert ismerjük őt, megveti a hiu tömjénezést, s mindig beéri az őszinte szív egyszerű szózatával.

Tary nemes ambícióval lépte át két év előtt e járás küszöbét. Jött, hogy részese legyen e járás lakossága minden öröme s bujának; magával hozta azon lankadást nem ismerő tetterőt, kitartást, nagy tudást, szeplőtlen karaktert, igazságos szívet, mely le és felfelé, — tehát mindeki iránt, — részrehajlatlanul dobog; azon hazafias szellemet, mély alkotmányos érzületet, azon társadalmi megnyerő rutint, mik oly előnyösen jellemzik őt. Fényes lelki tulajdonságok! Ezeket hozta magával közénk Tary, de meg is gyújtá e szép erények fáklyáját, s ifju hévvel lobogtatja azt, hogy bevilágítsa azon métát, melyen ő jár elő, „hat, alkot, gyarapít“, vezetve a tökélyesedés czélja felé azon társadalmi hadsereget, mely zászlója alá szegődve követi őt a tettek mezején.

Községünkben Tary megérkezése egy szebb társadalmi jövő hirdetője volt.

Homerosz is szundikál néha, így járt az egykor vig, s vidámságáról ismert mindszenti társadalom is, álomba, sőt lethargiába merült, kellett tehát, hogy e társadalmat valaki új életre galvanizálja. Megtette ezt Tary és sikerült is neki. Új vér lüktet ma a mindszenti társadalom ereiben, s azon társadalmi kör, melyet Tary teremtett: a „Polgári Kör“, s melynek Tary az éltető eleme, vezére, utmutatója, még nagy eredményeknek lesz faktora a mindszenti társadalom átalakítása körül.

A mult hétfői „Népünnepély“ szolgált nekünk ösztönül arra, hogy Tary nevét, — akár tetszik neki, akár nem, — lapunk homlokára írjuk.

A népünnepélyt Tary szervezte, rendezte, ő izzadt, fáradt legtöbbet, hogy a mindszenti első népünnepély sikertüljön. Sikerült is kedves Főszolgabíró ur! Fogadja érte bensőbb hála- és köszönetünk! Mindnyájunknak élvezetes órákat szerzett. Népünk pedig belátja az ily ünnepélyek által azt, hogy vidáman, lelkesülve, a legjobb kedvben el lehet mulatni, táncolni, danázni a nélkül, hogy akár szóval, akár tettelegességgel egymást sérteniök kellene.

Ez a morális oldala az ön által rendezett „Népünnepély“ nek. Ön volt az ünnepély mozgó ereje, a rendezők rendezője, láttuk izzadni, fáradni, láttuk, hogy éber figyelmét még a legminuciózusabb momentumokra is kiterjeszté.

Népünnepélyi alakja soká élni fog emlékekünkben.

Tartsa Isten önt soká járásunk s községünk díszére!

O . . .

A népünnepélyről.

Tagadhatatlan és el nem vitázható dolog, hogy a mult évben megalakult „Polgári Kör“ a mindszenti társadalom közéletében egy egészen új irányt: az egyetértő békesség áldásos szellemét s ezzel együtt olyan pezsgő forradalmat vitt be, a minők példáját itt a multakból hiába keressük.

A „Polgári Kör“ mult deczemberi estélyéről sokaknak élénk emlékezetében él még bizonyára, boldogult, kedves főispánunknak buzdító szöze, mely az odaadó testvéri szeretetre ösztönzött mindnyájunkat. A „Polgári Kör“ választmánya szívébe véste a jó akaró tanácsokat; komoly igyekezettel halad a biztos úton előre, s az eddig széthuzó erőknél egyesítése mellett minden lehetőséget elkövet, hogy a társadalmi érintkezés ezertéle nehézségeit legyőzve, a lakosság egész összességét irányt jelölő példaadásával most és a jövő időkre is egyesítse; erősítsen mindnyájunkat a testvéri, igazi szeretetben, s fókul-fokra haladván, szellemileg is egy emelkedettebb gondolkozási módot honosítson meg a társadalomnak egyes rétegei között.

A míg magyar ember él ebben a községben; a míg lelkesedéssel dobog föl szívének a dicsőséges multnak szent hagyományai fölött: valamennyiünk előtt kétségen kívül áll, hogy márczius 15-ének örökre áldott emlékezte osztály-, rend- és rangkülömbőség nélkül büszkesége minden igaz magyarnak.

Ne feledjük egy pillanatra se, hogy az egész közönségnek ilyen örökös ünnepnapjává a „Polgári Kör“ tette nálunk e napot. A „Polgári Kör“ indítványára határozta el Mindszent község derék képviselőtestülete márczius 15-ének a közönség örökös ünnepévé való avatását.

A „Polgári Kör“ most ismét a cselekvés mezejére lépett. Költségekkel alig járó, de jóízű mulatságokban annál gazdagabb ünnepnapot kívánt szerezni a társadalom azon néposztályának, mely csak igen szűken áldozhat néhány fillért a jóleső, de ritkán kínálkozó szórakozásra.

Mi, a kik látjuk, s tudjuk, hogy milyen áldozatokkal vitte keresztül ezen szándékának megvalósítását a „Polgári Kör“,

teljes tisztelettel emelünk kalapot a kör választmánya előtt, s őszinte sajnálkozással vagyunk a miatt, hogy a kedvezőtlen időjárás még sokkal nagyobb sikert nem engedett az ünnepélynek, mint a minőben tényleg része volt.

Mert igaz valóság az, hogy belépő díjak szedésével egybekötött ünnepélyen, községünkben még olyan nagy számban, mint ez uttal, soha részt nem vettek. Számszerűleg, teljes biztossággal állapíthatjuk meg, hogy nem kevesebb, mint 2164 személy váltott jegyet a népünnepélyre; jegy nélkül is sokan bemehettek, valószínű tehát, hogy a lakosságnak egy negyedrésze ott volt a „Polgári Kör“ ünnepségén.

Hogy milyen óriási sikere lett volna a mulatságnak, ha kedvez a hirtelen megváltozott időjárás: arról beszélni is fölösleges.

Szívesen jegyezzük föl azonban az elért sikert már csak azért is, mert köznyelven forog, hogy egyes rossz szándéku, szájjas népbolondítók már hetek óta meynyire iparkodtak aláásni az ünnepély jó hírnevét, s az érdekhajhászok milyen kimondhatatlanul örültek annak, hogy a szeszélyes időjárás megbénította az ünnep teljes sikerét.

Ugy hisszük: a pünkösdi népünnepélynek így is fényesen mutatkozó eredménye meggyőzheti a „Polgári Kör“ vezetőit arról, hogy a nagy közönség örömmel és hálával eltelve fogadja kezdeményezésüket, kitart a derék buzgólkodók mellett

és a saját zsebükre utazó szélhámos kötekedőket mindenkor a kiérdemelt megvetéssel sújtja . . .

A legnagyobb elismeréssel emlékezünk meg e helyütt Mindszent község közönségéről.

Az a példás csend, a határtalan jókedv mellett is mintaszerűnek tapasztalt rendszeret, a mit a mi népünk mutatott, méltó legkimagaslóbb dicséretre.

Isten éltesse a mindszenti népet és annak derék vezetőit!

A népünnepély lefolyásáról a következőkben számolunk be:

A mindszenti „Polgári Kör“ vezetői valami nagyon tapasztalt, ügyes emberek és igazi népismerők.

Az ünnepélynek az a programja, mely pünkösdi másnapjára hitta össze a nagyközönséget, olyan változatos, okos és oszlatnós dolog, a mihez fogható alig akad. Ha hozzá tesszük még, hogy a Barnumszerűleg indult helyi mulatság még vidékről is többeket ide vonzott, egészen érthető, hogy a mulatság sikere már előre biztosítva volt.

Még a hajnal alig vette föl piros köpenyegjét, őgróf Pallavicini Sándor mindszenti majorjából R á c z kasznár utamár utnak indította a válogatott czimeres hat ökrü szekeret, mely fölkezdözve, bokrétázva, lobogó ingujjas béresek vezetése mellett várta a szentesi vonatot, hogy a rezes bandával bejárja az egész falut.

Azt a népcsődületet, mely a harsogó zenekart kísérte, leírni képtelenség. Minden utcaszarkon beláthatatlan tömeg fogadta és éljenezte a lassan mozgó futárokat, a kik zászló alatt vonultak előre, mit se törődve azzal, hogy a vészajtóslólag tornyosuló felhők mihamar erőteljes záport zúdítanak az ujjongók nyakába.

Pedig ez be is következett. Délelőtt 11 órakor megeredtek az ég csatornái, s szakadt az eső amugy magyarosan.

Már-már attól lehetett tartani, hogy az ünnepélyt teljesen elmossa a vihar, de a szeszélyes idő mégis engedett a délutáni órákban, s negyedfél óra tájban a „Polgári Kör“ helyisége előtt újból felhangzott a nagyszavú tárogató, mely hirül vitte az ünnepély kezdetét.

A közönség óriási tömegekben tolt le az ünnepség színhelyére, hol a pénztárosok alig győzték a jegyek kiszolgáltatását.

Pontosan 4 órakor kezdetét vette a népünnepély.

A távgyaloglás elmaradt, mert az esős időben nem lehetett megtartani.

Két körben nagy közönséget szórakoztatott a karika-dobás, melyhez a szükséges késeket és karikákat két előkelő czég: D e u t s c h J. műkéses és F é h n Gyula vaskereskedő díjtalanul voltak szívesek a „Polgári Kör“ elnökségének rendelkezésére bocsátani.

A japán-szerűn bekötött szemmel vagdalózó fiúk, a kötélhuzók erőlködése,

TÁRCZA.

A viddini levél.

Midőn 1849 szeptemberében Törökország felszólította a magyar és német menekülteket, hogy a kiadást csak úgy kerülhetik el, ha áttérnek az iszlámra, Kossuth Lajosnak Viddinben egy, a magyar ügyért lelkesülő angol, Henningston azt tanácsolta, hogy írjon Palmerston lordnak, tudassa vele a porta nyilatkozatát, s szólítsa fel: siessen az emigránsok megmentésére mérlegbe vetni Anglia nyomatékát.

„Elfogadtam tanácsát“, mondja Kossuth Irataiban. „Megirtam a levelet. De miként juttassuk gyorsan Palmerston kezéhez? — ez volt a bökkenő, mert a röppenő perczek élet-halállal lehettek terhesek. Szegények voltunk; futárt küldeni Angliába nem volt módunkban; a posta Viddinből késedelmes is, bizonytalan is volt; Ausztrián keresztül kellett mennie, s biztosok lehettünk, hogy a bécsi „fekete kabinet“ gondoskodni fog, miszerint levelem ne jusson el Palmerstonhoz. Kémekkel valónk körülvéve. En a viddini rendőrfőnök házához valék beszállásolva. Jobb mód hiányában abban állapotunk meg, hogy a bélgárdai angol konzulhoz küldöm leveletem s megkérem: juttassa haladéktalanul, saját hivatalos pecsétje alatt, Angliába. — De ez is aggasztóan hosszadalmas utnak látszott.

Miközben e felett aggódánk, egy ember toppant be szobámba, tipikus angol alak, hátracsapott kürtő kalappal, reuge-

teg esernyővel hóna alatt, poros fáradtan. Meglátszott rajta, hogy hosszú utról jön, s csak akkor érkezett.

— Jó napot, Gentleman.

— Jó napot, Sir! Mi tetszik?

— Indiából jövök oly czélből, hogy harcoljak a magyar szabadságért. Ugy látszik, későn érkeztem.

— Fájdalom, későn; amint látja. — Tessék leülni. Leült, még hátrább lökte kalapját, megtörölte izzadt homlokát, lába közé csapta rengeteg esernyőjét, s elmélyedt körmei tisztogatásának munkájába.

Henningston fülebe sug:

— Hagyja ön abba a levélírást Belgrádba. Van már futárunk, aki meg sem áll a Downing Streetig.

— Ki az? kérdezém.

— Ez itt ni, felelé.

— Ismeri ön?

— Nem, de angol ember: ez elég.

Hozzálép s vállára üt:

— What is the matter? (Mi a baj?)

— Rendben van önnek utlevele?

— Rendben.

— Van pénze?

— Van.

— Jó, a dolog ez: (elmondja neki.)

Hát itt élet-halál függ a perczektől. Emberre van szükség, a ki meg sem áll Londonig, se nem alszik, se nem pihen, míg ezt a levelet Palmerstonnak kezébe nem adja? Megteszi ön?

A derék angol ember felugrik székéről, felém nyújtja kezét s ennyit mond:

— Where is the letter? Hol az a levél?

Atnyujtom neki, ő válltáskájába csusztatja, kalapját szemére huzza, és ernyőjét,

hóna alá vágja, azt mondja:

— All right, — good bye! s elrohan.

Még csak nevét sem mondta meg, ne hogy tudjuk, kinek tartozunk köszönettel.

Nem került bele egy óranegyed, lódobogást hallunk az utcán. O volt. Egy kavasz kíséretében lóhalálában vágatott nyugot felé. Felhasználta a lehető leggyorsabb szállítási eszközöket, s le nem feküdt, míg leveletem kezébe nem adta Palmerston lordnak.

A levél nyilvánosságra is került. Sensatiót keltett a közvéleményben; nem azért amiként írva volt, hanem tárgya miatt.

Amerikában ott létem alatt a Niagarához utazva, vonatunk egyik állomáson megállapodott, míg a szemközt jövő vonat mellettünk elvonult. Az összesereglett nép kívánságára a wagon ablakához álltam. A mellettünk elvonuló vonat egyik ablakából egy férfi kar nyul ki s egy látogatójegyet nyujt felém. Atvettem Mr. Rogey Casement név volt rajta s alatta rajzonnal im e szavak: „Atadtam a viddini levelét Palmerstonnak.“

Igy tudtam meg a derék ember nevét. Soha sem halottam többé felőle. — Isten legjobb áldása legyen utain, ha még él; porain, emléken, ha már meghalt.

Ilyen az angol jellem. Fővonását bámulatos egyéni czél, s törhetetlen kitartás képezi. Aki Anglia csodás emelkedésének menetét itészi szemmel vizsgálja, ebben fogja a kutfőt feltalálni. Ez az, ami Anglia számára „övet készített a föld körül, melyen (mint Webster mondá) az angol hatalom reggeli dobpergése egymást váltja fel a napnak mind a huszonnégy óráján át.“

M. Anekdotakincs.

a hordókban ugráló gyerekek, a lepényrágó maszatos arcok, a lisztfúvók bohó erőlködése, a fenyőmászók fárasztó munkája, a féllábon ugráló kakasfogók, a sirók és nevetők furcsa versenye, s a szamarfuttatás olyan állandó derűtségben tartották a közönséget, hogy az szinte halálra kacagta magát.

A kerékpár-versenyen Walter József és Barcz Vilmos urak vettek részt; utóbbi Szentesről jött a versenyre. A győztes Walter ur lett, ki 11 perc alatt 6000 méter utat tett meg a kerékpározásra alkalmatlan területen.

Végül a szépség-versenyen győztesek lettek: Békésy Mária, Elekes Gizella és Horváth Vecza.

Szóval a mulatság oly annyira vidította a jelenvoltakat, hogy alig bírtak sokan megválni az ünnepély színhelyétől.

Pedig már 6 óra tájban újból megereedt az eső.

Ez azonban már nem volt képes le-
törni a jóhangulatot.

Kezdetét vette a táncmulatság mind a két sátorban, s konfetti dobálás közben és érdekes, szép tűzijáték mellett, a mit Székely Imre ur rendezett, e tartott az végnélküli jókedv mellett, a legnagyobb rendben kivilágos-kiviradig.

A csárdás-verseny iránt óriási érdeklődés nyilvánult. A jury Erhardt Bernátnak és Horváth Veczának, mint nyerteseknek, adta ki az ajándék-tárgyakat.

Ugy tudjuk, hogy az ünnepély rendezésében legnagyobb részük van munka és fáradság tekintetében Tary István, Keresztes Aron, Lipták Jenő, Gyárfás Géza, Weisz Ignác, Walter József, Bertók János, Goldner Odön, Lövy Gyula, Székely Imre, Hegyessy Illés, Pálkó János, Baksay Illés, Farkas Ferencz, Bücaler Gábor, Gyapjas Pál, Tar Lajos és Tóth János uraknak; a sátrak díszítésében pedig Keresztes Mariska, Mazuch Ilonka, Keresztes Anna, Pap Pál Teruska és Etel kisasszonyok, valamint Tóth János, Keresztes József, ifj. Korom Lajos, Sörös Sándor, Sarusi András és Erhardt Bernát urak vettek tevékeny részt. A díszítéshez virágokat küldtek: Bozó Irénke kisasszony, valamint özv. Müller Jánosné, özv. Heimann Mibályné és Tábita Lukácsné asszonyok.

Fent nevezetteknek a közönség nevében, mi is ezennel köszönetet mondunk.

Hálás köszönet illeti még Rácz Ignác kasznár urat, a hat ökrös szekér átengedéseért, valamint Schneider József társulati mérnök urat a sátrakhoz szükséges ponyvák és Pap Pál Pál urat a faanyagok díjtalan felajánlásáért.

Nem mulaszthatjuk el itt fölemlíteni, hogy a közönség köréből nyilvánult általános óhajnak engedve, a rendezők indítványozni szándékoznak, hogy a „Polgári Kör“ ismételje meg mostani mulatságát.

A népnepély valószínűleg Szent

István napján, augusztus 20-án, fog igen változatos új programmal megtartatni.

VEGYESEK.

— **Ovodai ünnepély.** Hevesy Julia óvónő tanítványaival ma délután júnialist rendez, színelőadással kapcsolatosan. A gyermekek mulatsága délután 3 órakor kezdődik, a színelőadás pedig este fél 7 órakor. Előadatik Rudnyanszky Gyula tündérajátéka: „Alom az erdőben“ és Kozma Andor „Egércinczozás“ című vigjátéka. Az első darabban szereplők névsorából, kik mint kis angyalok szerepelnek, tévedés folytán lapunk múlt számából kimaradtak: Bárány Bözsike, Reiner Erzsike és Bergl Gizuska. A színelőadás a helyárok a következők: Ülőhely az első sorban 80 fillér, a többi ülőhely 60 fillér. Allóhely 30 fillér, gyermek-jegy 20 fillér. Jegyek előre válthatók az óvodában, Goldner Odön ur kereskedésében és Weisz Ignác ur nyomdájában.

— **Halálozás.** Végh Bernát urat, a tiszántuli járás főszolgabírói hivatalának közigazgatási gyakornokát, súlyos csapás érte nevének szül. Uzony Mariskának május hó 26-án történt elhunytával. A család a következő gyászjelentést adta ki:

Végh Bernát mint férj, özvegy Uzony Györgyné szül. Tiller Anna mint anya, Uzony Miklós mint testvére, Vilhelm Lajos mint nagybátyja és neje Tiller Magdolna mint nagynénje, Végh Sándor mint ipa és neje Tar Sára mint napa, Székely Andor és neje Végh Zsófia és gyermekei, Kovács Antal és neje Végh Julianna és gyermekei, Rákóczi József és neje Végh Eszter és gyermekei mint sógorok és sógornők úgy a maguk, valamint az összes rokonok nevében mély fájdalomtól megtört szívvel jelentik a felejtethetlen szerető hitves, gyengéd gyermek, önfeláldozó testvér, szerető sógornő és jó rokonnak Végh Bernátné szül. Uzony Mariskának folyó évi május hó 26-án d. u. 3/4 órakor, élete 23-ik boldog házasságának 5-ik évében, hosszú és fájdalmas szenvedés és a haldoklók szentségének ajtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak földi maradványai f. évi május hó 28-án d. u. 1/4 órakor fognak a rom. kath. vallás szertartásai szerint örök nyugalomra tételni. Az engesztelő szent miseáldozat folyó hó 30-án reggel 8 órakor fog a Mindenhatóknak bemutatatni. Alvás és béke lengjen drága porai felett! Csongrád, 1901. május hó 27.

— **A csongrádi főispánság.** Az egyik legtekintélyesebb fővárosi napilap írja: Csongrád vármegye közönsége a legnagyobb érdeklődéssel lesi, várja a híreket a leendő főispán személyét illetőleg. A megye vezető térftai értheő aggodással tárgyalják e fontos kérdés elintézésének esélyeit, mert a ki ismeri a csongrádi állapotokat s tudja, hogy ott néhány agitátor saját ézeljainak érvényesítése érdekében valósággal anarchikus tanokkal vezeti félre a nép legalját, a ki ismeri a megye su-

lyos szociális viszonyait, az tudja csak igazán megítélni, mennyire fontos épen ebben a megyében a főispán személyének kérdése. Egy-két név került már forgalomba. Csongrádon első sorban Csató Zsigmond alispánt és Lónyay Sándor képviselőt, volt beregi főispánt emlegetik. Az ő személyökben meg is nyugodnék a megyei közvélemény, mert mindkettőt, mint kipróbált közigazgatási tehetséget és liberális felfogásu embert ismernek. Ujabban Hajdu József volt főszolgabíró, a kun-szent-mártoni kerület mostani kormánypárti képviselőjét is emlegetik jelöltként.

— **Vakmerő betörés.** Május hó 29-én este 9 óra tájban ismeretlen tettesek vakmerő betörést követtek el Judik Mihály hentes-mester lakásán. Judik ez alkalommal nem volt odahaza, felesége pedig lefeküdt és elaludt. De csakhamar arra ébredt fel, hogy ruhaneművel letakarták arcát és egészben a takaróba göngyölték és a konykába hurcolták. Majd vallatóra fogták, hogy mondja meg hol van a pénz. A szegény halálra ijedt asszony megmondta, hogy pénzes-táskájában van a pénzük, mi nem volt több 2 frt 20 krajczárnál. A betörők nem igen voltak megelégedve a zsákmánnyal s az egész házat feldúlták, de több pénzt természetesen nem találtak. Végre is a szegény asszonyt összerugdoszták és eltávoztak. Az éjféltájban hazaérkező férj megdöbbenve a látottak felett, nagy jármát csapott s az esetet bejelentette a csendőrségnek. Pap Sándor őrmester személyesen vezeti a vizsgálatot s mint értesülünk, a vakmerő betörők nyomába jutott.

— **A „Zenélő Magyarország“ zongora és zeneműfolyóirat** június 1-sei 11-ik füzete igen érdekes tartalommal jelent meg. A mindenütt kedvelt zeneműfolyóirat e száma tartalmazza a következő darabokat: „Néptöltetek már én többet nem iszom“ népdalt. II. Radics Béla „Gizella csárdás-át“. III. Kárpáti Sándor „Églantine“ hegedűre, zongorakísérettel. Minden száma hasonló gazdag tartalommal jelenik meg a „Zenélő Magyarországnak“. Evenkint 24 füzet, minden füzet 10—10 oldal hangjegy tartalommal a legjobban megválasztott kiváló sikerű újdonságokból összeállítva, 242 oldal tartalomért 12 korona, 12 füzet tartalomért 6 korona és negyedévenként 6 füzetért 3 korona az ára. Előfizethetni az 1901. VIII. évfolyamra a „Zenélő Magyarország (Klöchner Ede) zeneműkiadóhivatalában, Budapest, VI. Csengeri utca 62/a, honnan megismerésre mutatványszámot 60 fillér beküldése ellenében küldenek.

Öntöző csatornák.

A múlt év folyamán penditette meg a „Mindszenti Lap“ a csatornázás eszméjét.

Helyi momentumok alapján fejtette ki lapunk a tófenéki legelő csatornázását, rámutatott a módra, az eszközökre, mikkel e gazdasági s jószágtenyésztési indokok alapján keresztül vihető volna.

Szavunk a pusztában kiáltó szavak ként hangzott el. Mi sem forsiroztuk tovább e dolgot, mert süketeknek a zenéről, s vakoknak a színekről disszertációt tartani nem akartunk. Most mások vetik fel a csatornázás eszméjét. Ez nagy dimenziót öltene, ha megvalósulna, de a mi nagyban lehet, kicsiben könnyebben keresztülvihető, s miután mi még mindig nem ejtettük el a Tófenék öntözését, közöljük a „Szentés és Vidéké“-ben ez év május 30-án megjelent „Öntöző csatornák“ című cikket, mely szószerint így hangzik:

Az Alföld arculata és viszonyai óriási változáson mentek át azon igazán nagy szabású munkálat következtén, mely a 40-es években a Tiszaszabályozás első műveletével megkezdődött. Ma már e roppant munkálat be van fejezve, meghódítván általa a kulturának egy óriási terület, mely alig kifejezhető számokban emelte a közvagyonosodást. Ezt az érdemét a munkálatnak szívesen elismeri minden elfogulatlan, de viszont már a szabályozás keresztülvitele ideje alatt kiérlelődött az a nézet is, hogy a szabályozást később ki kell egészíteni az Alföld csatornázásával.

A csatornázás megteremtésére Darányi miniszter földmivvelésügyi politikája is különös súlyt fektet, s az ország pénzügyi helyzetéhez képest figyelemre méltó kezdeményezést vezetett be az öntöző csatornák létesítéséhez biztosított állami közreműködéssel. S e kérdés további felszín tartásának ellenállhatatlan lökést adott vármegyénknek, mély fájdalomunkra oly korán elhunyt zseniális főispánja, Vadnay Andor, ki a „Budapesti Hirlapban“ közzétett tanulmányaiban egyenesen az Alföld csatornázását mutatta be, mint olyant, mely az Alföld talajában rejlő kincsek feltárásával az ország ezen részének közvagyonosságát óriásilag fogja emelni, s egyszerűs mind a szociális viszonyok tekintetében képes leendő helyreállítani a gazdasági erők egyensúlyát.

S a nagy dolgok mellett a kisebb tekintetek is megérdemlik a figyelmet. Megérdemli egyebek közt az a szomorú jelenség is, hogy nálunk a mezőgazdasági munkálkodás terén a legnagyobb kockázat a késői fagyokból ered. Valamely összefüggésnek kell lennie e között és a között, hogy a Tiszaszabályozás következtén eltűntek az óriási vízterületek, melyek párázata mérséklőleg enyhítette épen a tavaszi időjárás szélsőségeit. Hm.-Vásárhely tudós történetírója is utal erre a város monografiájában, midőn megfigyelések alapján mondja, hogy a Tiszaszabályozás keresztülvitele óta a késői fagyok sűrűbben jelentkeznek. Ugyanide vág az a jelenség is, hogy a Tiszamentén a késői fagyok állandóan kevesebb kárt okoznak a mi időnkben is, mint a határnak a folyótól távolabb eső részein. Ezt a bajt enyhítheti az általános csatornázás útján vízpárával telítendő légkör.

A mi vármegyénk közigazgatási bizottságának figyelmét sem kerülte el a csatornázás fontossága, s a miniszterelnök séghez intézett éves jelentéseiben e szükséglet kielégítését következetesen hangsúlyozza. Hangsúlyozta ezt évek óta, eddig elé eredménytelenül. Most azonban, midőn a viszonyok tisztulása mellett mind erősebben nyomulnak előtérbe a közgazdasági megerősödés követelményei, az eredmény kezd jelentkezni.

A napokban érkezett le ugyanis a

földmivvelésügyi miniszternek a közigazgatási bizottsághoz intézett leirata ugyan e tárgyban. A leirat szerint a közigazgatási bizottság 1899 ik évi éves jelentésében hangsúlyozta a Körös-Tisza Maros folyók közepén egy öntöző csatorna létesítésének fontosságát s kérte a kivitel tanulmányozásának elrendelését. Ebből eredőleg kijelenti a miniszter, hogy ő is fontos érdeknek tekinti, miszerint az említett terület öntözésének lehetősége biztosítható s épp ezért utasította a kulturmérnöki hivatalt a Körös-Tisza-Maros folyók közén célszerűen létesíthető öntöző csatornák tervének elkészítésére, s reméli, hogy az idevonatkozó műszaki munkálatok, már a jelen év folyamán elkészülnek, s bírálata alá terjeszthetők lesznek.

Nagy dologról van a leirat e néhány sorában szó, s jelentékeny tökének kell a kivitelhez megmozdulnia a közönség részéről. De ezzel az első lendülése az idők kerekének megtörténik. S a ki hitetlenkedik: az gondoljon a Tiszaszabályozás első megindulására, midőn e szabályozás lelkes tervezőin kívül mások előtt lehetetlen ábrándnak tűnt fel az, a mi már valósággá vált, óriási erőfeszítések és óriási áldozatok elmaradhatlan eredményeképp, s a nemzeti vagyonosodás megbecsülhetlen hasznára.

Felölsszerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignác.

Árlejtési hirdetmény.

Mindszent közönsége gyalogjárdaínak kiépítését ez évben folytatni kívánván, az erre vállalkozni szándékozók ajánlataik beadására ezennel fölkéretnek.

Ajánlatok benyújtandók a község

előjáróságához **junius hó 2-án estig.**

Azok fölbonatnak 3-án délelőtt 9 órakor.

Föltételek megtekinthetők május 29-től kezdve a község házábanál.

Mindszent, 1901. május 22.

A járdaügyi bizottság.

Csorba Pál takácsmester egy 12-14 éves jól irni és olvasni tudó fiut tanoncznak alkalmaz.

Egy

jól irni és olvasni tudó

fiu

a helybeli könyvnyomdában tanoncznak felvétetik.

A
„Mindszenti Lap“
szerkesztősége
és
kiadóhivatala
—
Hirdetések
és
nyilttéri közlemények
jutányos áron vétetnek
fel.

WEISZ I.

KÖNYVNYOMDÁJA

Mindszentben.

Levélpapírok és borítékok

czégyomattal

körlevelek, részvények

és

értékpapírok,

kis- és nagy plakátok

esketési és vigalmi

MEGHIVÓK

gyászlapok

hivatalos táblázatok

stb. stb.

jutányos áron készíttetnek.

Könyv-
és
papírkereskedés.

KÖNYVEK

irodaiszerek

dobozos

levélpapírok

díszes

képes levelező-lapok

jutányosan

kaphatók.